

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 189 din 19 martie 2007

HOTĂRÂREA
din 29 iunie 2006
în Cauza Caracas împotriva României
(Cererea nr. 78.037/01)

În Cauza Caracas împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din: domnii B.M. Zupancic, președinte, J. Hedigan, L. Caflisch, C. Bîrsan, V. Zagrebelsky, doamna A. Gyulumyan, David Thor Björgvissón, judecători, și V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în Camera de consiliu la data de 8 iunie 2006, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 78.037/01) îndreptată împotriva României de către trei cetățeni ai acestui stat, doamnele Eufrosina Caracas și Victoria Cristina Caracas și domnul Dimitrie Victor Caracas (*reclamanții*), care au sesizat Curtea la data de 17 aprilie 1999, în conformitate cu art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții, care au beneficiat de asistență juridică, sunt reprezentați de doamna Eugenia Crângariu, avocat în Baroul București. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul sau, doamna B. Ramașcanu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanții arată, în principal, că respingerea de către Curtea de Apel București, la data de 20 octombrie 1998, a celei de-a doua acțiuni în revendicare pe care au formulat-o a nesocotit dreptul lor de acces la instanță, garantat de art. 6 alin. 1 din Convenție. În plus, se plâng că aceasta hotărâre a adus atingere dreptului lor la respectarea bunurilor, astfel cum este recunoscut de art. 1 din Primul Protocol.

4. Cererea a fost atribuită Secției a III-a a Curții (art. 52 alin. 1 din Regulament). În cadrul acesteia, camera însărcinată cu soluționarea cauzei (art. 27 alin. 1 din Convenție) a fost constituită conform art. 26 alin. 1 din Regulament.

5. Prin decizia din data de 1 septembrie 2005, Curtea a declarat cererea admisibilă, unind cu fondul excepția Guvernului în ceea ce privește competența Curții *ratione materiae* pentru a examina cererea sub aspectul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamanții, membri ai aceleiași familii, sunt născuți în 1915, 1947 și, respectiv, 1943 și locuiesc în București. Prin scrisoarea din data de 4 martie 2004, ultimii doi reclamanți au informat Curtea că mama lor, Eufrosina Caracas, a decedat la data de 22 octombrie 2001 și că sunt unicii moștenitori.

7. În 1950, în temeiul Decretului de naționalizare nr. 92/1950, imobilul situat în București, str. Romniceanu nr. 26, proprietatea lui B.V., a trecut în proprietatea statului.

8. B.V. a decedat în 1962 și a lăsat prin testament bunurile sale, inclusiv imobilul menționat mai sus, primelor doua reclamante și lui C.F.

A. Prima acțiune în revendicare

9. La data de 29 noiembrie 1993, primele doua reclamante și C.F., în calitate de moștenitori ai lui B.V., au introdus o acțiune în revendicarea imobilului în litigiu împotriva Consiliului Local al Municipiului București și împotriva societății H., administratorul imobilului. Ele au arătat ca, în temeiul Decretului nr. 92/1950, bunurile pensionarilor nu puteau fi naționalizate, iar B.V. era pensionară la momentul naționalizării imobilului.

10. Prin sentința civilă din data de 7 aprilie 1994, Judecătoria Sectorului 1 București le-a dat câștig de cauză și a obligat părțile să pună în posesia imobilului pe reclamante și pe C.F.

11. În apelul Consiliului Local, Tribunalul București a anulat sentința, cu motivarea că lipsea semnătura unui judecător de pe dispozitivul hotărârii, și a trimis cauza spre rejudecare în fața primei instanțe.

12. Prin sentința din data de 13 noiembrie 1995, judecătoria a admis pentru a doua oară acțiunea.

13. În apelul Consiliului Local, aceasta sentința a fost confirmată prin decizia din data de 7 iunie 1996 a Tribunalului București.

14. Recursul Consiliului Local împotriva hotărârii din 7 iunie 1996 a fost admis prin hotărârea din data de 14 octombrie 1996 a Curții de Apel București, care a respins acțiunea ca inadmisibilă și a anulat hotărârile precedente. Curtea a motivat hotărârea prin imposibilitatea

revendicării imobilului anterior finalizării procedurii administrative reglementate de Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului.

B.Procedura administrativă de restituire a imobilului în baza Legii nr. 112/1995

15. La data de 22 iulie 1996, primele doua reclamante, împreună cu C.F., au introdus o cerere de restituire a imobilului în cauza pe lângă Comisia de aplicare a Legii nr. 112/1995 a sectorului 1 București.

16. La data de 4 martie 1998, comisia le-a informat că cererea a fost trimisă la Comisia municipiului București, cu aviz negativ, cu motivarea că imobilul a fost naționalizat fără titlu valabil și că Legea nr. 112/1995 nu se aplică decât imobilelor preluate cu titlu valabil.

17. Comisia municipiului București nu a emis nicio decizie până în prezent.

C.A doua acțiune în revendicare

18. La data de 24 octombrie 1996, primele doua reclamante și C.F. au introdus la Judecătoria Sectorului 1 București o acțiune în constatarea ilegalității naționalizării imobilului. La data de 3 martie 1997, și-au precizat acțiunea, în sensul că au solicitat Consiliului Local și societății H. care administra imobilul punerea în posesie asupra acestuia.

19. După decesul lui C.F., la data de 8 mai 1997, moștenitorul acestuia, domnul Dimitrie Victor Caracas, cel de-al treilea reclamant, a continuat judecata.

20. Prin sentința din data de 27 octombrie 1997, judecătoria, apreciind că naționalizarea s-a făcut fără titlu valabil, a admis acțiunea și a obligat părțile să îi pună pe reclamanți în posesie asupra imobilului.

21. Consiliul Local și societatea H. au declarat apel împotriva sentinței și au ridicat excepția autorității de lucru judecat a hotărârii din 14 octombrie 1996 a Curții de Apel București, care a respins prima acțiune în revendicare.

22. Prin hotărârea din data de 19 mai 1998, Tribunalul București a admis apelul. A respins acțiunea ca inadmisibilă, pe motiv că un litigiu identic s-a desfășurat anterior între aceleași părți, astfel că exista autoritate de lucru judecat a hotărârii din data de 14 octombrie 1996 a Curții de Apel București.

23. Reclamanții au formulat recurs împotriva acestei decizii, arătând că nu a existat identitate între cele două acțiuni, deoarece prima acțiune a fost o acțiune în revendicare, în timp ce a doua acțiune este în principal o acțiune în constatarea dreptului lor de proprietate.

24. La data de 20 octombrie 1998, Curtea de Apel București a confirmat existența autorității de lucru judecat și a respins recursul, cu motivarea că cele două litigii s-au purtat între aceleași părți, au avut același obiect, și anume restituirea imobilului în litigiu, și s-au întemeiat pe aceleași dispoziții legale.

D.Cererea de restituire a imobilului în baza Legii nr. 10/2001

25. În aprilie 2001, în temeiul unei legi noi, Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, reclamanții au introdus la Primăria Municipiului București o cerere de restituire a imobilului.

26. În prezent procedura este pe rol.

II. Drept intern aplicabil

A.Codul civil

27. Art. 1201 dispune:

„Este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecata are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate.”

B.Codul de procedură civilă

28. Art. 111 este astfel redactat:

„Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.”

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție

29. Reclamanții invocă încălcarea dreptului lor de acces la o instanță, având în vedere respingerea celei de a doua acțiuni în revendicare. Au invocat art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede:

„Orice persoană are dreptul la judecarea [...] de către o instanță [...], care va decide [...] asupra contestațiilor sale privind drepturi și obligații cu caracter civil [...].”

Guvernul admite că reclamanților li s-a refuzat dreptul de acces la instanță, dar consideră că, întrucât nu au precizat circumstanțele celei de a doua acțiuni și nu au demonstrat diferența dintre cele două acțiuni, acest refuz le este imputabil.

30. În ceea ce-i privește pe reclamanți, aceștia arată că a doua acțiune viza în principal constatarea ilegalității titlului de proprietate al statului și că respingerea acțiunii de către tribunal și de către Curtea de Apel, pe motiv că exista triplă identitate de părți, obiect și cauză cu prima lor acțiune în revendicare, a fost rezultatul unei erori de drept. În plus, reclamanții subliniază că nicio decizie nu a fost emisă în procedurile administrative de restituire întemeiate pe Legea nr. 112/1995 și pe Legea nr. 10/2001.

31. Curtea reamintește că art. 6 alin. 1 garantează fiecăruia dreptul că o instanță să ia cunoștință de orice cerere relativă la drepturi și obligații cu caracter civil (*Golder împotriva Marii Britanii*, Hotărârea din 21 februarie 1975, seria A, n°18, p. 18, paragraful 36).

32. Cu certitudine, dreptul de acces la instanță nu este absolut. El poate permite limitări admise implicit, deoarece el cere prin însăși natura sa o reglementare de către stat. În elaborarea unei asemenea reglementări statele se bucură de o anumită marjă de apreciere. Totuși, limitările aduse nu trebuie să restrângă accesul la instanță acordat individului de o asemenea manieră încât dreptul să fie încălcat în însăși substanța sa. În plus, aceste limitări nu se conciliază cu art. 6 alin. 1 decât dacă urmăresc un scop legitim și exista un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat (a se vedea, printre altele, *F.E. împotriva Franței*, Hotărârea din 30 octombrie 1998, Culegere de hotărâri și decizii 1998-VIII, p. 3349, paragraful 44 și *Yagtzilar și alții împotriva Greciei*, nr. 41.727/98, paragraful 23, CEDH 2001-XII).

33. În cauză, Curtea constată că reclamantii au parcurs căile de atac pe care le oferă sistemul juridic intern, anume o primă acțiune în revendicare, urmată de o acțiune în contestarea validității titlului de proprietate al statului care a fost declarată inadmisibilă pe motiv că a existat autoritate de lucru judecat a hotărârii din 14 octombrie 1996 pronunțată în prima acțiune în revendicare.

34. Curtea apreciază în primul rând că excepția autorității de lucru judecat urmărește un scop legitim, deoarece vizează, fără îndoială, să garanteze securitatea raporturilor juridice în materie civilă.

35. Aceasta nu satisface neapărat, în sine, exigențele impuse de art. 6 alin. 1: mai trebuie examinat, în lumina ansamblului circumstanțelor cauzei, dacă modul în care jurisdicțiile naționale au respins a doua acțiune a reclamantilor, aplicând dispozițiile legale privind autoritatea de lucru judecat, a respectat dreptul lor de acces la instanță, având în vedere principiul preeminenței dreptului într-o societate democratică (*mutatis mutandis*, *Lungoci împotriva României*, nr. 62.710/00, paragraful 37, 26 ianuarie 2006).

36. Curtea observă că părțile au puncte de vedere divergente în ceea ce privește aplicarea principiului autorității de lucru judecat: reclamantii susțin că respingerea celei de-a doua acțiuni a fost rezultatul unei erori de drept, în timp ce Guvernul arată că responsabilitatea respingerii acțiunii incumbă reclamantilor, care nu au precizat circumstanțele celei de-a doua acțiuni.

37. Curtea nu consideră necesar să rezolve aceasta controversă. Într-adevăr, după introducerea primei acțiuni în revendicare, la 29 noiembrie 1993, cererile formulate de reclamantii, atât în fața instanțelor, cât și în fața autorităților administrative, în vederea obținerii recunoașterii calității lor de proprietari ai imobilului în litigiu și a restituirii lui nu au făcut niciodată obiectul unei examinări pe fond.

38. Cu privire la acest aspect, Curtea subliniază faptul că prima acțiune în revendicare a fost declarată inadmisibilă prin hotărârea definitivă din data de 14 octombrie 1996 a Curții

de Apel București, pe motiv că reclamanții nu au parcurs toate etapele procedurii administrative de restituire a imobilului prevăzute de Legea nr. 112/1995. Or, cererea de restituire a imobilului pe cale administrativă a rămas, până în prezent, fără răspuns din partea comisiei municipale de aplicare a Legii nr. 112/1995.

39. În plus, Curtea observă că cererea de restituire a imobilului întemeiată pe Legea nr. 10/2001 este încă nesoluționată de autoritățile administrative.

40. În lumina celor menționate, Curtea apreciază că simplul fapt că reclamanții au avut acces la o instanță, dar numai pentru a-și vedea respinsă că inadmisibilă a doua acțiune în revendicare, prin jocul dispozițiilor referitoare la autoritatea de lucru judecat, nu răspunde exigențelor art. 6 alin. 1 din Convenție. Astfel, Curtea constată că reclamanții au fost lipsiți de orice posibilitate clară și concretă de acces la instanță care să dispună asupra cererii de restituire a imobilului în litigiu (*mutatis mutandis*, *Lungoci împotriva României*, paragrafele 42 și 43).

41. Prin urmare, art. 6 alin. 1 din Convenție a fost încălcat.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție

42. Reclamanții consideră că naționalizarea imobilului care le-a fost lăsat moștenire a fost ilegală și că, în prezent, refuzul de restituire îi privează de dreptul de proprietate asupra acestui imobil. Ei se consideră victimele încălcării dreptului lor de proprietate, garantat de art. 1 din Primul Protocol, redactat astfel:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor.”

43. Guvernul arată că reclamanții nu au niciun bun și nicio speranță legitimă, în sensul jurisprudenței Curții, de a obține exercițiul dreptului de proprietate asupra acestui imobil, din moment ce a ieșit din patrimoniul autorului lor în 1950 și de atunci nu au obținut nicio decizie definitivă care să dispună restituirea.

44. Reclamanții susțin că respingerea celei de a doua acțiuni și absența unei decizii din partea autorităților administrative i-au privat de dreptul de a beneficia de acest imobil.

45. Curtea reamintește, în primul rând, că nu poate examina o cerere decât în măsura în care se raportează la evenimente care s-au produs după intrarea în vigoare a Convenției față de statul pârât. În speță, bunul în litigiu a fost naționalizat în 1950, mult înainte de 1994, data la care Convenția a intrat în vigoare față de România. Curtea nu este deci competentă *ratione temporis* pentru a examina circumstanțele naționalizării imobilului litigios.

46. În consecință, reclamanții nu pot pretinde o încălcare a art. 1 din Primul Protocol la Convenție decât în măsura în care procedurile de care se plâng s-ar raporta la bunuri ai căror titulari ar fi în sensul acestei dispoziții. Noțiunea de bunuri poate cuprinde atât bunuri actuale, cât și valori patrimoniale, inclusiv creanțe, în virtutea cărora reclamanții pot pretinde că au cel puțin o speranță legitimă de a obține exercițiul efectiv al unui drept de proprietate [*Kopecky împotriva Slovaciei* (MC), nr. 44.912/98, paragraful 35, 28 septembrie 2004].

47. În speță, Curtea observă că, formulând cereri de restituire la instanțele interne și autoritățile administrative, reclamanții au încercat să obțină recunoașterea dreptului lor de proprietate asupra imobilului în litigiu. Totuși, Curtea a stabilit că nici aceste cereri, nici procedurile pe care le-au promovat nu se raportează la noțiunea de bun actual al reclamanților.

48. Trebuie examinat dacă ar putea exista cel puțin o speranță legitimă de a-și vedea recunoscut dreptul de proprietate asupra aceluia imobil.

49. Cu privire la acest aspect, Curtea a stabilit deja că o creanță nu poate fi considerată că având valoare patrimonială decât dacă are o bază suficientă în dreptul intern, spre exemplu, atunci când este confirmată printr-o jurisprudență bine stabilită a instanțelor (*Kopecky împotriva Slovaciei*, paragraful 52).

50. În speță, Curtea observă că aceasta creanță de restituire, de care reclamanții s-ar putea prevala, este o creanță sub condiție, deoarece problema întrunirii condițiilor legale pentru restituirea imobilului ar trebui rezolvată în cadrul procedurilor judiciare și administrative pe care le-au promovat. În consecință, Curtea consideră că, la momentul sesizării jurisdicțiilor interne și a autorităților administrative, aceasta creanță nu putea fi considerată că fiind suficient stabilită pentru a fi considerată că având o valoare patrimonială ocrotită de art. 1 din Primul Protocol (*Kopecky împotriva Slovaciei*, paragraful 58).

51. Într-adevăr, la data de 13 noiembrie 1995 și 7 iunie 1996, Judecătoria Sectorului 1 București și Tribunalul București au dat câștig de cauza reclamanților. Totuși, Curtea observă că aceste hotărâri nu au dobândit autoritate de lucru judecat, având în vedere că au fost ulterior infirmate de hotărârea din 14 octombrie 1996 a Curții de Apel București. În plus, Curtea constată că, la momentul faptelor, motivarea Curții de Apel pentru a dispune că prima acțiune în revendicare este inadmisibilă urma o jurisprudență constantă a instanțelor interne, care respingeau acțiunile în revendicare pe motiv că era aplicabilă Legea specială nr. 112/1995 (a se vedea asupra acestui aspect reglementarea aplicabilă relativ la situația anumitor imobile naționalizate și jurisprudența în materie, descrise în deciziile *Constantinescu împotriva României*, nr. 61.767/00, 14 septembrie 2004, și *Iorgulescu împotriva României*, nr. 59.654/00, 13 ianuarie 2005).

52. În aceste condiții, Curtea consideră că, în contextul cererilor de restituire formulate, reclamanții nu aveau un „bun”, în sensul primei fraze a art. 1 din Primul Protocol. În consecință, garanțiile acestei dispoziții nu-și găsesc aplicarea în speță.

53. În concluzie, nu a avut loc încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

54. Conform prevederilor art. 41 din Convenție

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A.Prejudiciu

55. Reclamanții solicită, pe baza unui raport de expertiză, 462.983 euro, reprezentând valoarea imobilului. De asemenea, solicită 87.300 euro, reprezentând despăgubiri pentru lipsa de folosință a bunului între noiembrie 2002 și data realizării raportului de expertiză, anume noiembrie 2005.

56. În plus, reclamanții solicită 10.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pentru suferințele și neplăcerile pe care le-au cauzat jurisdicțiile interne și autoritățile administrative prin respingerea cererilor lor de restituire a imobilului.

57. Guvernul consideră că suma solicitată cu titlu de prejudiciu material nu reprezintă valoarea reală a imobilului. Potrivit unui raport de expertiză prezentat, aceasta valoare a fost estimată la 213.003 euro. În ceea ce privește lipsa de folosință a bunului, Guvernul subliniază ca, potrivit jurisprudenței Curții în materie, nu trebuie acordată reclamanților nicio reparație cu acest titlu.

58. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul apreciază că suma solicitată este excesivă și că nu s-a stabilit nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul pretins și o eventuală încălcare a dreptului reclamanților de acces la instanță.

59. Curtea constată că în speță singurul temei ce trebuie reținut pentru acordarea satisfacției echitabile constă în faptul că reclamanții nu au beneficiat de dreptul de acces la instanță pentru a revendica un bun imobiliar, încălcându-se art. 6 alin. 1 din Convenție.

60. În ceea ce privește prejudiciul material pretins, Curtea nu poate specula cu privire la soluția care s-ar fi pronunțat în cea de-a doua acțiune în revendicare dacă n-ar fi avut loc încălcarea Convenției.

61. În ceea ce privește prejudiciul moral, Curtea apreciază că reclamanții au suferit în mod real neplăceri ca urmare a respingerii celei de-a doua acțiuni în revendicare. Hotărând în echitate, Curtea le acorda cu acest titlu, în solidar, suma de 5.000 euro.

B.Cheltuieli de judecată

62. Reclamanții solicită rambursarea sumei de 39.950.276 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată efectuate în fața jurisdicțiilor interne și pentru prezentarea cererii în fața Curții. Au depus mai multe chitanțe, în special pentru cheltuieli pentru traducere și pentru expertiza realizată pentru determinarea prejudiciului material.

63. Guvernul nu se opune rambursării cheltuielilor, cu condiția că ele să fie justificate, necesare și rezonabile. Totuși, arată că reclamantii au omis să ceară în fața jurisdicțiilor interne rambursarea cheltuielilor necesare în procedurile interne. În ceea ce privește cheltuielile aferente procedurii în fața Curții, Guvernul apreciază că, cu excepția raportului de expertiză, chitanțele depuse nu demonstrează cheltuielile angajate în legătură directă cu cererea prezentată Curții.

64. Curtea reamintește că, în ceea ce privește art. 41 din Convenție, pot fi rambursate numai cheltuielile pentru care s-a stabilit că au fost efectuate în mod real, că ele sunt necesare și că au un quantum rezonabil.

65. Având în vedere elementele care se află în posesia sa, precum și jurisprudența în materie, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantilor care au beneficiat și de asistență juridică din partea Consiliului Europei suma totală de 1.000 euro pentru totalitatea cheltuielilor.

C. Majorări de întârziere

66. Curtea consideră adecvat să stabilească valoarea majorărilor de întârziere în raport cu rata dobânzii pentru facilitatea de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE:

1. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție;
2. hotărăște că nu a fost încălcat art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție;
3. hotărăște:

a) ca statul pârât să achite reclamantilor în solidar, în termen de 3 luni de la data la care hotărârea a rămas definitivă conform art. 44 alin. 2 din Convenție, 5.000 euro (cinci mii de euro) pentru prejudiciu moral și 1.000 euro (o mie de euro) pentru cheltuieli de judecată, plus orice sumă care ar putea fi datorată cu titlu de impozit, sume care urmează să fie plătite în lei, conform ratei de schimb aplicabile la data plății;

b) ca, începând de la expirarea acestui termen și până la efectuarea plății, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, aplicabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 29 iunie 2006, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupancic,

preşedinte

Vincent Berger,
grefier